

slag sidste forår, som var meget parallelt med, hvad dele af fagbevægelsen har spillet ud med, bl.a. SiD og KAD og HK.

Forslaget går ud på, at man udstyres med en orlovsret, jeg tror, det i den offentlige debat er blevet betegnet som et klippekort. Når man så har den mængde orlov, som samfundet vælger at tilbyde et menneske, kan man jo selv vælge, om man ønsker at strikke det sammen ved at nedsætte den daglige arbejdstid, ved at nedsætte den ugentlige arbejdstid fra en 5-dages-uge til en 4-dages-uge, eller ved at lave en sammenhængende periode, som vi kender i dag.

Jeg har i øvrigt forstået på Det Radikale Venstres ordfører, at Det Radikale Venstres socialpolitiske ordfører er meget enig i den model.

Til gengæld synes jeg, at Kristeligt Folkepartis forslag indeholder i hvert fald to helt alvorlige problemer. Man understreger i punkt 6, jeg citerer:

»Det er en betingelse for at modtage støtte, at den forælder, der vælger at passe barnet, ikke modtager arbejdsledighedsdagpenge, kontanthjælp, fortidspension, ydelser vedrørende uddannelsesorlov, statens uddannelsesstøtte eller lignende overførselsindkomster.«

Det er en sætning, der på forhånd udelukker i størrelsesordenen ca. 800.000 danskere fra den her ordning, 800.000 mennesker bliver her strøget, og vel at mærke de mennesker, der er i lavindkomstgrupperne.

Jeg synes, der er et og andet næsten Bert Brechtsk ved, at det er de her grupper, der skal finansiere, at man kan få penge i Charlottenlund. Sådan i forhold til bare en almindelig socialpolitisk profil synes jeg, at Kristeligt Folkeparti rammer fuldstændig skævt med forslaget her.

En anden principiel overvejelse, og det er en langt mere principiel overvejelse, er: I hvor høj grad skal mennesker, der ikke udnytter en offentlig ordning – den socialdemokratiske ordfører, fru Inger Bierbaum, var også inde på det – have en trækningsrettighed i det offentlige f.eks.? Hvad med alle dem, der kun har nydt godt af 7 års skolegang i sin tid? Kan de gå hen og bede om kompensation for den gymnasieuddannelse, den videregående uddannelse, de aldrig fik? Hvad med dem, der har været heldige ikke at skulle benytte sig af et sygehusystem, har de en særlig trækningsret af den grund? Osv., osv.

Man åbner altså for en meget, meget principiel diskussion, som jeg i øvrigt også synes at regeringen åbnede for i finanslovforliget med de borgerlige i forbindelse med efterlønnen. Der er det også sådan, at hvis man ikke udnytter retten til efterløn, får man en særlig præmie på godt 100.000 kr.

Jeg har spurgt statsministeren, om det var udtryk for samme tankegang, at ikkeudnyttede rettigheder efterlod en særlig trækningsret. Jeg vil meget advare imod, at man gør det her og forlader et system, et dansk system, der er kendetegnet ved, at det yder hjælp til mennesker, der har behov.

Jeg vil derfor afvise det konkrete indhold i Kristeligt Folkepartis forslag, men vi deltager meget gerne i konkrete og knap så ideologisk bestemte forsøg på at finde et svar, der sikrer børnefamilierne mere tid og så i øvrigt også sikrer de alvorlige problemer på børneområdet, plads til de børn, der venter, kvalitet i de tilbud, vi giver til børn, og en speciel optagethed af de dårligst stillede børn, hvor vi også ved, at ventelisterne er et meget stort problem.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil bare spørge hr. Søvnald om to ting, om ikke hr. Søvnald har bemærket, at det jo ikke kun handler om at trække sig fuldstændig fra arbejdsmarkedet; der er også satser i forhold til, at man går ned i arbejdstid. Og vi er helt enige i, at meget ofte er det jo selvfølgelig det bedste, at man ikke cutter sin forbindelse til arbejdsmarkedet fuldstændig, fordi det kan være vanskeligt at komme tilbage. Jeg vil bare spørge, om ikke hr. Søvnald har lagt mærke til det.

Og så til det andet dér med, at man skal have godtgørelse for, at man ikke udnytter en ydelse. Man kan jo også vende den rundt og sige, at de, der ikke udnytter ydelsen og aldrig har mulighed for det, de få, som systemet jo har gjort det til, som slet ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet, bliver færre og færre, fordi systemet er jo indrettet sådan, at man bliver snydt og skal betale, hvis man ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet. Men de få, der endnu er tilbage af dem, kommer jo til at betale til det offentliges udgifter til pasning af de mere eller mindre velbjegetes børn i institutioner. Min kollega, fru Tove Videbæk, fik sat kommaet forkert før: Det er ikke 1,8 mia. kr., det handler om, det er 18 mia. kr.